

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. ชุดฝึกอบรมบุคลากรทางการศึกษาระดับประถมศึกษาหน่วยที่ 10 วิธีการเตรียมความพร้อมภาษาไทยชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาอื่น. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2529.
- จิระภา กัญธิยากรณ์. วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่ส่งผลต่อความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของเด็กระดับก่อนประถมศึกษาที่พูดภาษาไทย เป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
- จำนวน คล่องเขียน. หลักและวิธีการสอน เด็กที่มีปัญหาทางภาษาโดยวิธีภาษาศาสตร์. ในแนวคิดและทฤษฎีบางประการ เกี่ยวกับกลุ่กลบายการสอน เด็ก เริ่ม เรียนที่พูดสองภาษา. หน้า 126-137. นครราชสีมา: สำนักงานศึกษาธิการเขต 11, 2517.
- ฉรงค์ฤทธิ์ โสภา. วิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- ดวงเดือน สุวดี. ภาษาศาสตร์กับการเรียนและการสอนภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท, 2524.
- ทักษิณา สมประสงค์. การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากอุปสรรคทางภาษาระหว่างครูกับนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- นุรินทร์ ทองมัน. ปัญหาการดำเนินการสอนเด็กเล็กในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2526.
- พัฒนาพร สุทธิยานุช. การรู้จักคำและออกเสียงภาษาไทยกลางของเด็กไทยวัยก่อนเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

- พิเชษ อนุกุล. การศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็ก เริ่มเรียน
ที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด
เอ็กเพรสมีเดีย, 2536.
- ภาวิณี ทรัพย์าคม. การศึกษาสภาพการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษา
แห่งชาติ เขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2532.
- ยุพดี จันทร์ดวง. การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาในหมู่บ้าน
ชาวเล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ยุพิน ศิธิกุล. วิธีสอนภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษาโดยวิธีภาษาศาสตร์.
ในแนวคิดและทฤษฎีบางประการที่เกี่ยวข้องกับกลไกการสอนเด็กเริ่มเรียนที่
พูดสองภาษา. หน้า 132-144. นครราชสีมา: สำนักงานศึกษานิเทศการ เขต 11, 2517.
- แรมสมร อัญสกาพร. การเรียนภาษาที่สองของเด็ก, แต่ครูช่วยรัก. คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- โรจน์ ราชประโคน. อิทธิพลของภาษาที่มีต่อข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการพูดและเขียนภาษาไทย
ในด้านเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- วิชากร, กรม. การประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายส่งเสริม
มาตรฐานการศึกษา, 2530.
- วิพุธ โสภางค์. เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิการ, 2535.
- ศึกษานิเทศก์จังหวัดสุรินทร์, หน่วย. หลักและวิธีการสอนเด็กที่มีปัญหาทางภาษาโดยวิธีภาษา
ศาสตร์. ในแนวคิดและทฤษฎีบางประการที่เกี่ยวข้องกับกลไกการสอนเด็กเริ่มเรียน
ที่พูดสองภาษา นครราชสีมา: สำนักงานเขตการศึกษา 11, 2517.

- สำเร็จ ยุธชัย. เทคนิคการสอนภาษาไทยเฉพาะถิ่น. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2527.
- สาออง ศิริบุญระ พิณช และคณะ. รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาของเด็กภาคใต้ในการเรียนภาษาไทยกลาง. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 1 หน่วยที่ 9-15 พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2534.
- สุจรีต เพียรชอบ. การพัฒนาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- สุภาวงศ์ จันทวานิช. วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. ตำราในโครงการพื้นฐาน คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- สุภาวงศ์ จันทวานิช และคณะ. งานวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เซ็นเตอร์พับลิคเคชั่น, 2535.
- สุมิตรา ยังวัฒนกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2537.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และโสภณา ศรีจำปา. การพัฒนาระบบการเขียนภาษาเขมรถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร: ไร่ไทยเพรส เซ็นเตอร์, 2533.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ และคณะ. รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลาง. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.
- หรรษา นิลวิเชียร. ปรมวैयाศึกษาหลักสูตรและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเคียนส์, 2535.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

อารยา มวีรส. การวิจัยเชิงคุณภาพกับการเรียนการสอนภาษา, วารสารภาษาศาสตร์
ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 (ภาคต้นปีการศึกษา 2530): 86-91.

อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
อักษรเจริญทัศน์, 2532.

ภาษาอังกฤษ

Carroll, J.B. Research on Teaching Foreign Languages. Handbook for
Research on Teaching, 1963.

Garvie, E. Breakthrough to Fluency. Oxford: Blackwell 1976.

Hakuta, Kenji. Mirror of Language The Debate on Bilingualism, United
States of America: Basic Books, 1986.

Hakuta, Kenji. Preabricated Patterns and the Emergence of Structure
in Second Language Acquistion. Language Learning, 24 (1975),
278-298.

Hoffmann, Charlotte. An Introduction to Bilingualism. Singapore:
Longman, 1991.

Loveland, Shirley. Some Aspects of Second Language Learning in Young
Children: A Study of the Acquisition of Negation in English
Unpublished. Master's Thesis, Tufts University, 1974.

Merriam, Sharan B. Case Study Research in Education A Qualitative
approach. California: Jassy-Bass, 1988.

Mills, Richard W. and Mills Jean, Bilingualism in the primary
school. New York: Routledge, 1993.

Richards, Jack C. Educating Second Language Children. New York:
The Press Syndicate of the University of Cambridge, 1994.

Tantiwong, Boosbong. Principles and models of childhood development in thai culture ways: Selected research findi relating to social context and child's transition from home to school.

Presented at the 1995 AERA Symposium: International Reserch on Family, School, and Community Partnership Apr 18-22, 1995 in San francisco.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. แรมสมร อยู่สถาพร ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร. ทิศนา แชนมณี ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์ปองใจ มีศรี ศึกษาธิการสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดศรีสะเกษ
4. อาจารย์กอบกมล ทบบัณฑิต ศึกษาธิการสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดศรีสะเกษ

ภาคผนวก ข.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. การเรียนรู้ภาษาที่สอง

1.1 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้แก่

- ทักษะคิด
- ความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน
- สังคม
- ยุทธศาสตร์การสอน
- แรงจูงใจ

1.2 ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก

- เพเรเตอร์ (Prator, 1969 อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร, 2532) กล่าวว่า ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กคล้ายคลึงกับขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนสำคัญ ๆ ดังนี้

ขั้นแรก การสำรวจ เด็กจะมีการพยายามออกเสียงทุกชนิด

ขั้นสอง การเลียนแบบ เด็กจะฟังผู้ใหญ่พูดและพยายามที่จะเลียนแบบ

ขั้นสาม การเปรียบเทียบและสรุปกฎ เด็กจะพยายามเชื่อมโยงคำศัพท์ต่าง ๆ กับสิ่งของหรือคน และพยายามที่จะจับคู่และจำรูปแบบประโยคต่าง ๆ และในขณะที่เด็กพยายามที่จะสร้างคำศัพท์หรือรูปแบบประโยคของตนเองตามความเข้าใจที่ตนสรุปได้

ขั้นสี่ การศึกษาอย่าง เป็นแบบแผนหรือเป็นระบบจะช่วยขยายประสบการณ์และความสามารถที่เด็กมีอยู่แล้วให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

- แมคอินทอช (Mc. Intoch, 1965 อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร, 2532) กล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้ภาษาที่สอง 3 ขั้นตอน การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นแรก เด็กจะต้องมีโอกาสรับฟังภาษาที่จะ เรียนให้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของคำที่ได้ยิน และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

ขั้นสอง เด็กจะพยายามเลียนแบบคำ วลี หรือรูปประโยคจากครู

ขั้นสาม เด็กจะพยายามออกเสียงและพูดออกมาให้ถูกต้องและเป็นไปโดยอัตโนมัติด้วย

1.3 ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

1. ด้านเวลา เวลาของการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นจำกัดในขณะที่เวลาของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งนั้นมียุติตลอดเวลาคงตลอดวัน

2. ความรับผิดชอบของครู ความรับผิดชอบของครูผู้สอนของภาษาที่สองมีขอบเขตกว้างขวางโดยต้องรับผิดชอบในทุก ๆ ด้านของการเรียนการสอนภาษาที่สอง เช่น ในด้านกำหนดเวลาการเรียน การวางแผนการเรียนให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้และเหมาะสม ในขณะที่ผู้สอนภาษาที่หนึ่งเพียงใช้วิธีการสอนที่เราใจให้เด็กเกิดความอยากเรียน และมีประสบการณ์ด้านการใช้ภาษา

3. เนื้อหาที่กำหนด ในการเรียนภาษาที่สองที่มีประสิทธิภาพ ครูจะต้องวางแผนลำดับเนื้อหาไว้เป็นอย่างดีล่วงหน้า เช่น เด็กควรจะเรียนรู้รูปประโยคพื้นฐานและการออกเสียงก่อน เพื่อให้สามารถขยายไปสู่รูปประโยคที่ซับซ้อนต่อไปได้ ในขณะที่การสอนภาษาที่หนึ่ง ครูจะมุ่งเน้นการให้เด็กใช้ภาษาได้เองตามธรรมชาติโดยอัตโนมัติ

4. กิจกรรมที่เป็นแบบแผน ในการเรียนภาษาที่สองครูจะกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจะต้องมีความสามารถที่จะควบคุมและนำการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่การเรียนภาษาที่หนึ่งของนักเรียนอาจจะไม่ต้องเน้นกิจกรรมดังกล่าวนัก

5. แรงเสริม เด็กที่เรียนภาษาที่หนึ่งมีแรงเสริมที่สำคัญ ได้แก่ ความหิว ความกลัว ความต้องการ ความรักและความจำเป็นที่จะสื่อสาร ในทางตรงข้ามกับครูที่สอนภาษาที่สองจะต้องใช้ความพยายามที่จะชักจูง โน้มน้าวให้เด็กเห็นความสำคัญของภาษาที่สองที่จะเรียนตลอดจนชักจูงให้เด็กเห็นคุณค่า และบทบาทที่สำคัญในสังคมของภาษานั้น ๆ ด้วย

6. ประสบการณ์ชีวิต ประสบการณ์ที่เด็กจะต้องใช้ในการเรียนภาษาที่สองนั้นมีขอบเขตกว้างขวางและลึกซึ้งในการเรียนการสอน ครูจะต้องรู้จักเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์การเรียนในช่วงนั้น ๆ และให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของภาษาและความคิด

7. ลำดับของทักษะ ในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งนั้น เด็กจะเรียนรู้ได้ตามลำดับการเรียนรู้อาษาตามธรรมชาติได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

8. การเปรียบเทียบและการสรุปหลักเกณฑ์ เพรเตอร์ เห็นว่ากระบวนการเปรียบเทียบและสรุปหลักเกณฑ์ของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กนั้นสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ (Prator, 1969 อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร, 2532)

2. วิธีการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางของครูให้แก่เด็กที่พูดภาษาดั้งเดิมในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การฝึกฝนและแก้ไขการออกเสียง

- การให้แบบอย่างหรือแบบแผนที่ดี
- การชี้แจงให้เข้าใจหลักและก้าว เป็นแบบอย่างที่ดีของการพูด
- การฝึกพูดในโอกาสต่าง ๆ และให้โอกาสในการพูด
- การให้ข้อมูลป้อนกลับ
- การสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและเป็นกันเอง
- การฝึกให้รู้จักการพูดในแบบต่าง ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2 การสอนคำศัพท์

- การเปิดโอกาสให้ใช้คำนั้น ๆ โดยเร็ว สม่่าเสมอ และสื่อสารกัน
- การเสริมแรง
- การสอนคำที่เด็กสนใจ ใกล้เคียงเด็ก หรือสิ่งของเครื่องใช้ในท้องถิ่น
- การฝึกใช้คำศัพท์ที่ก่อความสับสน
- ใช้ภาพหรือของจริง เป็นสื่อ
- การให้ข้อมูลป้อนกลับ

2.3 การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

- การจัดห้อง
- การจัดโต๊ะเรียน
- การจัดกลุ่มนั่งเรียน
- จำนวนเด็กในกลุ่ม

2.4 การปรับสาระที่สอนตามพัฒนาการของเด็ก

- กิจกรรมสร้างสรรค์สนุกสนาน
- ชักถาม-โต้ตอบ
- เล่า
- ใช้ผลงาน เด็กมาวางแผนทำงานกลุ่มและลงมือทำงานตามแผน

2.5 การตรวจสอบและประเมินผล

- การชักถาม
- การสังเกต
- การบันทึกความบกพร่อง หรือข้อผิดพลาด เพื่อแก้ไขต่อไป

3. ปัญหาในการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางของครูให้แก่ เด็กที่พูดภาษาถิ่น เขมรในด้านต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ตัวครู

- การเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษา เสียง คำ สำนวน
- การให้โอกาสเด็กได้แสดงออก
- ความรู้ความเข้าใจในภาษาที่ 2
- เทคนิควิธีการสอนภาษาที่ 2

3.2 นักเรียน

- การกล้าแสดงออกของนักเรียน
- ความเข้าใจในภาษา
- ความสนใจและมีส่วนร่วมในกิจกรรม
- ความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยกลาง

3.3 สื่อการเรียน

- ความรู้ในเรื่องการผลิตสื่อ
- วัสดุที่ใช้ในการผลิตสื่อ
- ความเหมาะสมของสื่อในการสอน

แนวคำถามหลักในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับวิธีการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลาง

ชื่อ..... อายุ.....
 วุฒิทางการศึกษา.....
 ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพครู.....ปี
 ประสบการณ์ในการสอนชั้นอนุบาล.....ปี
 เหตุผลที่สอนชั้นอนุบาล.....

1. ด้านการฝึกฝนและแก้ไขการออกเสียง

- 1.1 ถ้าเด็กมีปัญหาในการออกเสียงตัวสะกดแม่กก และเสียงวรรณยุกต์ ครูมีวิธีการฝึกเด็กพูดอย่างไร
- 1.2 ในกรณีที่เด็กสามารถออกเสียงหรือปฏิบัติได้ถูกต้อง ครูมีวิธีการส่งเสริมการกระทำนั้นอย่างไร
- 1.3 ในกรณีที่เด็กเกิดความเบื่อหน่ายในการฝึกการออกเสียงการพูดภาษาไทยกลาง ครูจะมีวิธีการแก้ไขอย่างไร
- 1.4 ในกรณีที่เด็กออกเสียงภาษาไทยกลางผิดเพี้ยน และเพื่อนล้อเลียนทำให้เด็กไม่กล้าพูด ครูจะมีวิธีการส่งเสริมให้เด็กแสดงออกอย่างไร
- 1.5 ถ้านักเรียนออกเสียงคำใดผิดระหว่างที่เล่าเรื่อง ครูจะมีวิธีการช่วยเหลือเด็กอย่างไร
- 1.6 ครูมีการจัดการโอกาสให้เด็กได้ฝึกการออกเสียงภาษาไทยกลางอย่างไร
- 1.7 เมื่อครูฝึกออกเสียงให้นักเรียนว่าตามแล้ว หากนักเรียนยังออกเสียงไม่ถูกต้องอีกหลายครั้งแล้ว ครูจะมีวิธีแก้ได้อย่างไร

2. ด้านการสอนคำศัพท์

- 2.1 ในกรณีที่ครูจำเป็นต้องให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่ต่างไปจากศัพท์ที่นักเรียนใช้อยู่ ครูจะมีวิธีการส่งเสริมอย่างไร
- 2.2 ในกรณีที่คำศัพท์เป็นนามธรรมครูจะมีวิธีสอนเด็กอย่างไร
- 2.3 เมื่อเด็กทราบความหมายของคำศัพท์นั้นแล้วครูจะมีวิธีการฝึกให้เด็กใช้คำศัพท์นั้นให้คุ้นเคยได้อย่างไร

- 2.4 ในกรณีเด็กบางคนอาจหลงลืมคำศัพท์ที่ใช้ ครูจะมีวิธีการอย่างไรให้เด็กจำคำศัพท์นั้นได้
- 2.5 ถ้านักเรียนมีปัญหาสับสนในการใช้คำ เช่น การใช้คำไม่ตรงกับความหมาย การใช้คำที่แคบหรือกว้างกว่าความหมายที่แท้จริง ครูจะมีวิธีการฝึกฝนอย่างไร
- 2.6 ครูมีการจัดโอกาสให้เด็กได้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยกลางได้อย่างไร

3. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

- 3.1 ครูมีวิธีการในการจัดโต๊ะเรียน จัดกลุ่มนักเรียน เพื่อส่งเสริมในการพูดภาษาไทยกลางของเด็ก
- 3.2 ครูมีการจัดสภาพห้องเรียนอย่างไรเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับภาษาไทยกลาง

4. ด้านการปรับสำระที่สอนตามพัฒนาการของเด็ก

- 4.1 ในระยะแรกที่เด็กมาโรงเรียน เด็กไม่เข้าใจภาษาไทยกลางที่ครูพูดเลย สับสนวุ่นวาย ครูจะมีวิธีการสอนภาษาไทยในระยะนี้อย่างไร
- 4.2 ในระยะที่เด็กเข้าใจภาษาไทยกลางที่ครูพูดในกิจกรรมต่าง ๆ แต่ยังไม่พูดได้ ครูจะมีวิธีการสอนภาษาไทยกลางอย่างไร
- 4.3 ในระยะที่เด็กสามารถพูดภาษาไทยกลางเป็นคำ ๆ ยังไม่เป็นประโยคได้ด้วยความเข้าใจและมั่นใจ ครูจะมีวิธีการส่งเสริมภาษาไทยกลางให้แก่เด็กในระยะนี้อย่างไร
- 4.4 ในระยะที่เด็กสามารถพูดสื่อสารเป็นเรื่องราวและโต้ตอบได้ ซึ่งลักษณะการพูดส่วนใหญ่มักจะพูดเป็นประโยคสั้นๆต่อกัน การใช้คำสันธาน คำวิเศษณ์ตลอดจนคำสรรพนามยังจำกัดมาก ครูจะมีวิธีการส่งเสริมภาษาไทยกลางให้แก่เด็กในระยะนี้อย่างไร
- 4.5 ในระยะที่เด็กสามารถใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสารได้คล่องขึ้น การใช้คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม และคำสันธานมากขึ้น ครูจะมีวิธีการส่งเสริมภาษาไทยกลางให้แก่เด็กในระยะนี้อย่างไร

5. ด้านการตรวจสอบและประเมินผล

- 5.1 ในการส่งเสริมคำศัพท์ภาษาไทยกลาง ครูได้ประเมินผลเด็กเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์โดยวิธีใด
- 5.2 ในการส่งเสริมการฝึกฝนและแก้ไขการออกเสียง ครูได้ประเมินผลเด็กเกี่ยวกับการฝึกฝนและแก้ไขการออกเสียงโดยวิธีใด
- 5.3 ในการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางครูได้ตรวจสอบความรู้พื้นฐานของเด็กก่อนจะทำการสอนหรือไม่ ถ้ามีการตรวจสอบมีวิธีการอย่างไร
- 5.4 ในการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลาง ครูได้ตรวจสอบความรู้พื้นฐานของเด็กหลังการส่งเสริมหรือไม่ ถ้ามีการตรวจสอบมีวิธีการอย่างไร

แนวคำถามหลักในการสัมภาษณ์ เกี่ยวกับปัญหาในการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลาง

ชื่อ..... อายุ.....
 วุฒิต่างการศึกษา.....
 ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพครู.....ปี
 ประสบการณ์ในการสอนชั้นอนุบาล.....ปี
 เหตุผลที่สอนชั้นอนุบาล.....

1. เกี่ยวกับครู

- 1.1 ในการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางในระยะแรกที่ เด็ก เริ่ม เข้า เรียนในโรงเรียน ครูประสบปัญหาอะไรบ้าง
- 1.2 ในการฝึกให้เด็กใช้คำศัพท์ ครูประสบปัญหาอย่างไรบ้าง
- 1.3 ในการสอนคำศัพท์ใหม่ ครูประสบปัญหาในการสอนอย่างไร
- 1.4 ในการสอนสิ่งที่ เป็นนามธรรม ครูประสบปัญหาในการสอนอย่างไร
- 1.5 ในการสอนเด็กออกเสียง ครูประสบปัญหาในการสอนอย่างไร
- 1.6 ในการส่งเสริม เด็กแสดงออกทางด้านภาษา ครูประสบปัญหาในการส่งเสริมอย่างไร
- 1.7 ในการสื่อความหมายกับ เด็ก เกี่ยวกับการออกคำสั่งหรือคำแนะนำให้ เด็กปฏิบัติ ครูประสบปัญหาอะไรบ้าง

2. เกี่ยวกับนักเรียน

- 2.1 เมื่อเด็กได้รับการฝึกใช้คำศัพท์จากครู เด็กประสบปัญหาอย่างไรบ้าง
- 2.2 เมื่อเด็กได้รับการสอนคำศัพท์ใหม่จากครู เด็กประสบปัญหาอย่างไรบ้าง
- 2.3 เมื่อเด็กได้รับการสอนสิ่งที่ เป็นนามธรรม เด็กประสบปัญหาอย่างไรบ้าง
- 2.4 เมื่อเด็กได้รับการฝึกฝนออกเสียงตัวสะกดแม่ก และเสียงวรรณยุกต์ เด็กประสบปัญหาอย่างไรบ้าง
- 2.5 เมื่อเด็กได้รับการส่งเสริมแสดงออกด้านภาษาในการเล่าเรื่อง หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เด็กประสบปัญหาอย่างไรบ้าง

2.6 ในการสื่อความหมายกับครู เกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำสั่งหรือการขออนุญาตครูในการปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ เด็กประสบปัญหาอย่างไรบ้าง

2.7 เมื่อเด็กได้รับการส่งเสริมการพูดภาษาไทยในระยะแรกที่เด็กเริ่มเข้าเรียนในโรงเรียน เด็กประสบปัญหาอย่างไรบ้าง

3. เกี่ยวกับสื่อการเรียน

3.1 ในการใช้สื่อการสอนประกอบการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางแก่เด็กพูดภาษาถิ่นเขมร ครูประสบปัญหาในการใช้สื่อแตกต่างไปจากเด็กในท้องถิ่นหรือไม่ อย่างไร

3.2 ครูประสบปัญหาในการใช้วัสดุที่ใช้ผลิตสื่อประกอบการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางแก่เด็กพูดภาษาถิ่นเขมรหรือไม่ อย่างไร

3.3 ครูประสบปัญหาเกี่ยวกับความรู้ในเรื่องการผลิตสื่อประกอบการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางแก่เด็กพูดภาษาถิ่นเขมรหรือไม่ อย่างไร

แบบบันทึกพฤติกรรม

ชื่อ.....ชั้น.....เวลา.....

โรงเรียน.....

สังเกตครั้งที่.....วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ. 2537

ดัชนี	พฤติกรรม/สถานการณ์

แบบบันทึกข้อมูลสภาพทั่วไปของชุมชน

ชื่อหมู่บ้าน.....ครั้งที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2537

สถานที่	สภาพของชุมชน ด้านการ	หมายเหตุ

แนวคำถามหลักในการสัมภาษณ์ เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของชุมชน

ชื่อ.....อายุ.....

อาชีพ.....

1. ชาวบ้านส่วนใหญ่มีอาชีพหลักอะไร
2. ชาวบ้านส่วนใหญ่มีฐานะอย่างไร
3. ชาวบ้านส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับใด
4. ชาวบ้านส่วนใหญ่สื่อสารกันโดยใช้ภาษาอะไร
5. คนภายในครอบครัวส่วนใหญ่สื่อสารกันโดยใช้ภาษาอะไร และมีคนกลุ่มไหนบ้างที่ใช้ภาษาสื่อสารแตกต่างจากคนกลุ่มใหญ่

ประวัติผู้เขียน

นางสาวทิพากร วงศ์ปลั่ง เกิดวันที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2512 ที่กรุงเทพมหานคร
สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาประถมศึกษา
คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครุนครราชสีมา ในปีการศึกษา 2534 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ ปีพ.ศ. 2535 ปัจจุบันรับราชการที่
โรงเรียนบ้านสนามสามัคคี อำเภอชุมขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ